

въ кръчмата. На огнището горѣше буенъ огънь, а около него насѣдали селяни съ дълги кожуси, топлятъ вино съ люти пиперки, черпятъ се и весело разговарятъ. Ни единъ не става, да ми стори мѣсто да се огрѣя.

— Хей, кръчмарь, имашъ ли нѣщо сготвено за ядене? питамъ.

— Има — варилъ съмъ фасулъ.

— Сипи една паница фасулъ и занеси на магарето да яде.

— Че хичъ магаре фасулъ яде ли! отвърна ми смѣешкомъ кръчмарьтъ.

— Сипи, казвамъ ти — моето магаре фасулъ яде.

Кръчмарьтъ пакъ се смѣе и не занася фасулъ на магарето, а селянитѣ се услъшватъ въ разговора.

— Бе човѣче, казвамъ ти, моето магаре фасулъ яде; сипи и занеси му! думамъ съвсѣмъ сериозно на кръчмаря, но той само се смѣе и не иска да изпълне молбата ми.

— Колко струва една паница фасулъ? питамъ го.

— Само 20 стотинки, отговаря ми.

— Добрѣ, нѣ ти 20 стотинки прѣдварително, само занеси на магарето ми фасулъ, да не гладува.

Кръчмарьтъ взема паритѣ, напълни паница фасулъ и тръгна да занесе на магарето. Селянитѣ, които бѣха насѣдали около огъня, излѣзоха вѣнъ да видятъ какъ ще яде магаре фасулъ. Въ това врѣме азъ хубавичко се настанихъ край огъня.

Но ето, че се връщатъ кръчмарьтъ и селянитѣ.

— Е, яде ли магарето фасулъ? питамъ.